

ruiter-publicatie, alwaar hij memoreert dat waarschijnlijk naar Scandinavische broedplaatsen onderweg zijnde groenpoten langs de Engelse kust vliegen van de tweede week in April af, waarbij het grootste deel ten Zuiden van de Humber de Noordzee oversteekt.

Voor zover lezers van dit artikel gegevens bekend zijn over het verlaten van het Westelijke Waddengebied door groenpootruiters (of andere limicolae) in de richting van de Noordzee ware vermelding daarvan in een aanvulling op het vorenstaande voor alle belangstellenden in de vogeltrek ongetwijfeld van waarde. Mag ik deze lezers dan wel critici daarom vragen, mij, resp. de redactie van *Natura*, hun opmerkingen niet te onthouden?

H. Ruitenbergh

Waarnemingen, waarover men zich verheugt.

Scharrelaar

Op Vrijdag 4 Juni jl. nam ik op een heidevlakte aan de Krimweg te Beekbergen een Scharrelaar waar. Nooit tevoren had ik deze vogel gezien, doch de kleuren en het gedrag lieten geen twijfel over. De vleugels waren levendig blauw, de rug bruin. Het was een mannelijk exemplaar. Vanaf zijn uitkijkpost in een denneboom schoot de vogel herhaaldelijk af op passerende insecten. Ik heb de vogel circa een half uur waargenomen; toen kwam ik te dicht bij en nam hij de vlucht, waarbij ik een ratelend geluid waarnam. Het gedrag herinnerde mij aan dat van een Klauwier.

Rotterdam.

G. Pols.

Grauwe Vliegenvanger neemt nest van Boerenzwaluw in beslag

Einde Mei van dit jaar bouwde een paartje Boerenzwaluwen hun leem-nest onder een overstekende daklijst van een boswachterswoning te Hoenderloo (Gld.).

Na gereedkoming van het nest werd, op een zekere morgen, om het bezit daarvan een gevecht geleverd tussen een paartje Grauwe Vliegenvangers en de rechtmatige eigenaars. Het nest werd door de Grauwe Vliegenvangers betrokken en ze brachten er, met goed gevolg, een broedsel in groot.

Voor opgaven van gelijksoortige inbeslagname van nestgelegenheid en van literatuurgegevens, houd ik mij aanbevolen.

Heemskerkstraat 93, Leiden.

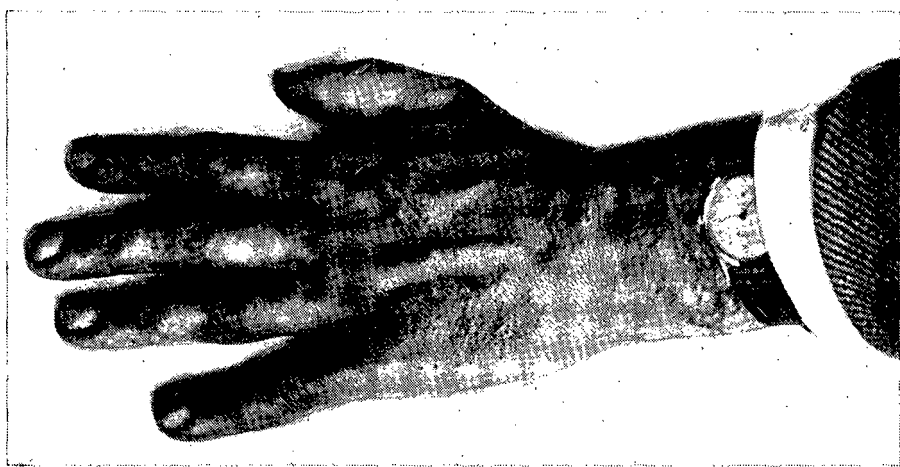
F. van Ommen.

Ontmoeting met een levende Pijlinktvis

Op de ochtend van de zomerse Hemelvaartsdag 1954, ter hoogte van 's-Gravenzande de zee inlopend, zag ik op de bodem iets, dat op een roodkoperen granaathuls leek, maar dat ik bij voorzichtig naderen herkende als een Pijlinktvis. Het dier was bezig met zijn vangarmen losse schelpen vast te grijpen om ze daarna weer achteloos weg te slingeren. Bovendien schoof het dier zo nu en dan, duidelijk op eigen kracht, langzaam in achterwaartse richting langs het zand. Tijdens deze beweging hield het zijn armen in een kegel tegen elkaar. De ogen waren, op een spleet na, gesloten. De huid had

een diepe bronzen gloed en was getekend met een gouden craquelé. Goed te zien was ook hoe het dier met zijn brede staartvin rollen om de lengte-as tegenging.

Vastpakken, even voor de staartvin, was het werk van een ogenblik. Een reactie van het dier bleef uit! Maar toen ik met mijn linkerhand voorzichtig één der vangarmen aanraakte, kreeg ik een heel onplezierige gewaarwording. Die arm nl. kronkelde zich razendvlug over de rug van mijn hand heen en zoog zich daar vast. En wat alarmerender was, ook de andere armen zwaaiden zich in de richting van mijn hand. Nu wist ik, dat een inktvis over een scherpe snavel beschikt en ik had fantasie genoeg, om me de werking van deze voor te stellen. Met één ruk scheurde ik dan ook mijn hand los, vóór de andere armen zich hadden kunnen vastzuigen. Tijdens het losrukken kreeg ik de sensatie of de zuignappen met schuurpapier gevoerd waren. Bij een later nauwkeurig bekijken van de zuignappen bleken deze dan ook aan de rand bekleed te zijn met fijne hoorntandjes. Een bloedige schram was dan ook het gevolg, zoals op bijgaande foto, die de volgende dag, op aanraden van Dr A. B. van Deinse, gemaakt werd, te zien is. De schram is, binnen een week, prachtig geheeld.

Toen ik het dier, dat ik met mijn andere hand nog steeds beet had, boven water tilde, spoot het een krachtige straal water, wonderlijk genoeg helder, via de trechter naar buiten.

Met het dier het strand opstappend, zag ik donkere vlekken op het zand vallen. Vlug liep ik terug om het dier te laten zwemmen. Het zwom zwakjes achteruit, bruingroene wolken uitspuitend en ineens werd de kleur van het dier, beginnend bij de kop, vuilwit. Enige minuten later keerde de koperrode kleur terug en begon het dier weer schelpen te kantelen.

Bij nameten bleek het dier, afgezien van zijn armen, circa 60 cm lang te zijn.
Rotterdam.

B. A. de Planque.